

do obrotu (wydane z cukrowni) w okresie od dnia 1 października 1935 r., zaliczone będą tym cukrowniom na kontyngent wewnętrzny, wyznaczony im w myśl ust. (1) artykułu niniejszego. Przepis ten nie będzie stosowany do cukru, wypuszczonego z cukrowni z remanentów kontyngentu zasadniczego, pozostałych cukrowniom w dniu 30 września 1935 r.

(3) Uprawnienia do udziału w kontyngentach wewnętrznych tych cukrowni, które nie były czynne w okresie kampanijnym 1934/35 oraz tych, które do dnia wydania rozporządzenia, o którym mowa w ust. (1) lit. b) artykułu niniejszego, nie przystąpiły do produkcji cukru w okresie kampanijnym 1935/36, uznaje się za wygasłe.

(4) W ciągu dwóch tygodni od dnia wejścia w życie dekretu niniejszego Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu wyznaczy w drodze rozporządzenia i według swego uznania ogólny kontyngent wewnętrzny na okres kampanijny 1936/37, ustali rejon produkcji, zaliczy cukrownie do poszczególnych rejonów, a także dokona podziału ogólnego kontyngentu wewnętrznego pomiędzy rejon produkcji oraz prowizorycznego podziału kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie, którym będzie przysługiwało prawo do udziału w kontyngentach rejonowych w myśl przepisów dekretu niniejszego.

(5) Część ogólnego kontyngentu wewnętrznego, wyznaczonego w myśl ust. (4) na okres kampanijny 1936/37, nieprzekraczającą 90.000 q cukru białego, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może zarezerwować do osobnego podziału pomiędzy rejon i cukrownie według swego uznania. Podział ten powinien nastąpić w terminie do dnia 1 marca 1936 r.

(6) Przydziały kontyngentów wewnętrznych poszczególnym cukrowniom w okresach kampanijnych 1937/38, 1938/39, 1939/40 i 1940/41 zostaną dokonane stosunkowo do przydziałów z okresu kampanijnego 1936/37. Przepis ten nie dotyczy nadwyżki kontyngentu wewnętrznego, o której mowa w art. 3 ust. (3).

Art. 21. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 22. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22 lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630) w brzmieniu nadanem ustawą z dnia 5 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 770) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 818).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

549.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 1 listopada 1935 r.

o organizacji i zakresie działania Instytutu Ekspertyz Sądowych.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 21 stycznia 1932 r., zmieniającej niektóre przepisy postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 60) zarządzam co następuje:

§ 1. Instytut Ekspertyz Sądowych w Warszawie powołany jest do wydawania w charakterze biegłego sądowego opinii w zakresie badań: fizykochemicznych, toksykologicznych oraz biologicznych i, stosownie do swego działania, dzieli się na trzy działy: fizykochemiczny, toksykologiczny i biologiczny.

§ 2. Działalnością Instytutu Ekspertyz Sądowych kieruje sędzia lub prokurator, wyznaczony w tym celu przez Ministra Sprawiedliwości. Kierownik Instytutu Ekspertyz Sądowych w zakresie czynności, związanych z kierownictwem Instytutu podlega bezpośrednio Ministrowi Sprawiedliwości.

Minister Sprawiedliwości może poruczyć zastępstwo kierownika Instytutu Ekspertyz Sądowych kierownikowi jednego z działów Instytutu.

Kierownik Instytutu Ekspertyz Sądowych rozstrzyga, czy dane badanie należy do zakresu działania Instytutu.

§ 3. Na czele działu badań stoi kierownik naukowy, którego zastępcą jest kierownik techniczny tegoż działu.

§ 4. Kierownikiem naukowym działu badań może być profesor danej specjalności w wyższej uczelni lub osoba, która przez swe prace naukowe w danej gałęzi wiedzy odpowiadałaby wymogom takiego stanowiska.

§ 5. Kierownikiem technicznym działu badań oraz pracownikiem powołanym do prowadzenia badania w zakresie działalności Instytutu Ekspertyz Sądowych może być jedynie osoba, posiadająca wyższe wykształcenie w danej specjalności i odpowiednią praktykę.

§ 6. Kierowników działu badań oraz pracowników Instytutu Ekspertyz Sądowych mianuje Minister Sprawiedliwości na wniosek kierownika Instytutu.

Ponadto Instytut Ekspertyz Sądowych może zatrudniać pracowników niestałych na zasadzie umów specjalnych, zawieranych przez kierownika Instytutu za zezwoleniem Ministra Sprawiedliwości.

§ 7. Do stałych pracowników Instytutu Ekspertyz Sądowych stosuje się przepisy ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Pracownicy niestali podlegają warunkom umowy, z nimi zawartej, i obowiązani są do zachowania tajemnicy urzędowej. Pracownicy niestali powołani

do prowadzenia badań składają na ręce kierownika Instytutu przysięgę, przepisaną dla biegłych sądowych.

§ 8. Kierownicy działu badań oraz pracownicy Instytutu Ekspertyz Sądowych pod względem służbowym podlegają kierownikowi Instytutu, zachowując niezależność co do wyboru naukowych metod badań i wydawanych opinii.

§ 9. Kierownikowi Instytutu Ekspertyz Sądowych służy prawo udzielania wskazówek w zakresie badań, jak również prawo zwrócenia kierownictwu działu protokołu przeprowadzonych badań celem uzupełnienia, a nawet ponownego ich przeprowadzenia według danych przez niego wskazówek.

§ 10. W zakresie prowadzonych badań pracownicy Instytutu Ekspertyz Sądowych obowiązani są stosować się do wskazówek kierowników działu.

§ 11. Pracownicy Instytutu odpowiadają za całość otrzymanych do badania obiektów oraz za całość i właściwe użycie aparatów, przyrządów i materiałów, potrzebnych do prowadzenia badań.

§ 12. Instytut Ekspertyz Sądowych prowadzi własną biurowość. Odpowiednie przepisy biurowe wydaje kierownik Instytutu.

Dla każdej sprawy, przekazanej do badania Instytutu Ekspertyz Sądowych zakłada się oddzielne akta. Bliższe postanowienia w tej mierze wydaje kierownik Instytutu. Do akt tych dołącza się oddzielny dla każdej sprawy odpis protokołu dokonanych badań z wpisaniem we właściwej kolejności dokonanych doświadczeń i prac, podaniem ich wyników i wydanej na ich zasadzie opinii (orzeczenia).

§ 13. Orzeczenie winno być wydane w terminie trzytygodniowym od dnia otrzymania przedmiotu badania przez Instytut Ekspertyz Sądowych.

W przypadkach szczególnie zawiłych lub wymagających obszernych, długotrwałych badań, termin ten może być przez kierownika Instytutu przedłużony o dalsze trzy tygodnie.

§ 14. Wszelkie pisma, wychodzące z Instytutu Ekspertyz Sądowych, podpisuje kierownik Instytutu lub jego zastępca, wyznaczony przez Ministra Sprawiedliwości. Opinie (orzeczenia) Instytutu, wydane w charakterze biegłego sądowego, winny nosić podpisy kierowników: naukowego i technicznego danego działu lub co najmniej jednego z nich, a w tym ostatnim przypadku ponadto podpis pracownika, który przeprowadzał badania.

§ 15. Instytut Ekspertyz Sądowych używa pieczęci urzędowej z napisem: „Instytut Ekspertyz Sądowych” o średnicy 36 mm dla pieczęci tuszowej i 30 mm dla pieczęci lakowej.

Pieczęć przechowuje kierownik Instytutu; po-
zatem stosuje się przepisy §§ 7—10 rozporządzenia z dnia 28 czerwca 1929 r. o pieczęciach urzędowych (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 396) oraz §§ 188, ust. 2, 189, 190 i 191 reg. og. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 110, poz. 905).

§ 16. Wydatki Instytutu Ekspertyz Sądowych pokrywane są z budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości; dochody wpływają również na dochód Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 17. Kierownik Instytutu Ekspertyz Sądowych ustali za zgodą Ministra Sprawiedliwości takse za typowe czynności Instytutu.

W przypadkach nieprzewidzianych taksą lub wymagających szczególnego nakładu pracy lub środków, wysokość należności Instytutu ustali sąd na wniosek kierownika Instytutu.

§ 18. Należności Instytutu Ekspertyz Sądowych za czynności, dokonane na żądanie sądów (prokuratur) w sprawach karnych w toku postępowania sądowego należą do kosztów postępowania. Rachunki należności za tego rodzaju czynności Instytut przesyła właściwym sądom (prokuraturom) celem ściągnięcia tych należności od osób, zasądzonych na ponoszenie kosztów sądowych.

§ 19. Należności Instytutu Ekspertyz Sądowych za czynności, dokonane na żądanie sądu w sprawach cywilnych powinny być uiszczone zgóry przed dokonaniem jakiegokolwiek czynności, o ile przepisy o prawie ubogich inaczej nie stanowią.

Zaliczki na poczet należności Instytutu za czynności, dokonane w sprawach cywilnych, wpłacane są do kas odnośnych sądów na rachunek sum niebudżetowych, a po nadesłaniu przez Instytut rachunku za dokonane czynności, sąd zarachowuje przypadającą należność na rachunek dochodów budżetowych, zwracając stronie niezużyty część zaliczki.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Termin uruchomienia poszczególnych działów Instytutu oznaczy zarządzenie Ministra Sprawiedliwości.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

550.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 2 grudnia 1935 r.

o uregulowaniu cen węgla w sprzedaży z kopalń na rynek krajowy.

Na podstawie art. 1 ust. 2 lit. c. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 kwietnia 1932 r. w sprawie regulowania obrotu węgla (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 294) zarządzam co następuje:

§ 1. Ceny węgla w sprzedaży z kopalń na rynek krajowy, uwzględniając dotąd stosowany przez Polską Konwencję Węglową podział na klasy i sortymenty, ustala się w następujących maksymalnych wysokościach za tonnę loco kopalnia: